

Holbergsgade 6
DK-1057 København K

T +45 7226 9000
F +45 7226 9001
M sum@sum.dk
W sum.dk

Folketingets Sundheds- og Ældreudvalg

Dato: 23-10-2019
Enhed: AELSAM
Sagsbeh.: DEPANS
Sagsnr.: 1908227
Dok. nr.: 994556

Folketingets Sundheds- og Ældreudvalg har den 25. september 2019 stillet følgende spørgsmål nr. 270 (Alm. del) til sundheds- og ældreministeren, som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Kirsten Normann Andersen (SF).

Spørgsmål nr. 270:

”Vil ministeren tage initiativ til at de (lovgivningsmæssige) problemer med at bevilge voksne diabetes 1-patienter glukosesensorer afhjælpes, når en læge klart har beskrevet, at den kan forbedre både livskvalitet og stabilitet i sygdommen, således at man undgår, at deres ansøgninger strander i kommunale- og regionale slagsmål, om det er et hjælpemiddel eller behandlingsredskab, eller i nidkære kommunale henvisninger til ”Ankestyrelsens principafgørelse 30-17 om hjælpemiddel - behandlingsredskab – blodsukkermåleapparat”?”

Svar:

Indledningsvist kan jeg oplyse, at Danske Regioner har udarbejdet nye retningslinjer for udlevering af glukosemålere til voksne med type 1-diabetes.

Til brug for min besvarelse har ministeriet indhentet bidrag fra Danske Regioner, som oplyser følgende vedr. de nye retningslinjer:

”Gældende retningslinjer for udlevering af flash glukosemålere i regionerne

Alle voksne patienter med type 1-diabetes og en HbA1c over 70 mmol/mol tilbydes en flash glukosemåler (FGM).

Patientens glykæmiske status kan dog ikke stå alene. Enhver tildeling af FGM sker på baggrund af en konkret vurdering af den enkelte patient, uanset hvordan retningslinjerne for tildeling ellers bliver fastsat. Her skal faktorer som glykæmisk status, konkurrerende lidelser, senkomplikationer, psykiske lidelser, handicaps og demens tages ind i vurderingen, foruden særlige problemstillinger som stikkeangst eller angst for hypoglykæmi. Denne overordnede anbefaling flugter med, hvordan alle behandlingsredskaber tildeles.

Øvrige retningslinjer om udlevering af FGM

Fra 2018 har alle børn og unge fået mulighed for at få en FGM fra regionen. Børn og unge, der får udleveret en FGM, kan beholde den, når de er blevet voksne.

Beslutningsproces

Prioriteringsopgaven for regionerne har været at definere, hvornår det ud fra både et fagligt- og et økonomisk hensyn kan begrundes, at man udleverer et behandlingsredskab på linje med insulinpumper, kontinuerede glukosemålere og øvrige behandlingsredskaber til specifikke patientgrupper.

Det Nationale Diabetesnetværk fik til opgave af regionernes sundhedsdirektørkreds at udarbejde et udkast til retningslinjer for udlevering af flash glukosemåler til voksne patienter med diabetes. Det Nationale Diabetesnetværk nedsatte en arbejdsgruppe som udarbejdede to anbefalinger, som blev præsenteret for det Nationale Netværk for Diabetes på deres møde den 5. marts 2019. De indstillede herefter de to anbefalinger til sundhedsdirektørkredsen, som tog en beslutning på sit møde den 21. marts 2019. Den valgte retningslinje trådte i kraft i andet halvår af 2019.”

I den nationale diabetesbehandlingsplan startede vi med at sikre, at alle børn og unge under 19 år med type 1-diabetes får tilbudt en glukosemåler, og nu udvider regionerne retningslinjerne til i første omgang at omfatte voksne type 1-patienter med et særligt behov for en glukosemåler. Det synes jeg er et fornuftigt skridt i den rigtige retning.

I forhold til Ankestyrelsens principafgørelser oplyser Social- og Indenrigsministeriet, at principafgørelser fra Ankestyrelsen er en af flere retskilder, som kommunerne skal inddrage i deres afgørelser om hjælp efter serviceloven.

Det er selvfølgelig vigtigt, at man som borger ikke oplever, at ens sag stranded mellem region og kommune, når man har behov for at få udleveret et nødvendigt behandlingsredskab eller hjælpemiddel.

Det fremgår allerede af det nuværende afgrænsningscirkulære, at i tilfælde, hvor der opstår tvivl om, hvilken myndighed der er ansvarlig for betaling af et nødvendigt behandlingsredskab eller hjælpemiddel, som skal betales af regionen eller kommunen, er det vigtigt, at tvivlen ikke kommer borgeren til skade. Den myndighed, der har tættest kontakt med borgeren, skal i givet fald umiddelbart levere det nødvendige behandlingsredskab eller hjælpemiddel til borgeren, hvorefter betalingsspørgsmålet må afklares efterfølgende mellem regionen og kommunen.

Jeg er dog opmærksom på, at der i praksis alligevel kan opstå uklarheder omkring grænsefladerne, på trods af, at det fremgår af de nuværende regler på området, at borgere ikke må blive ladt i stikken. Afgrænsningen mellem behandlingsredskaber og hjælpemidler kan til tider være vanskelig at gennemskue for både borgere og myndigheder, og vi ser desværre stadig eksempler på sager, hvor borgere oplever, at de kommer i klemme mellem region og kommune.

Det er vigtigt, at vi får taget grundlæggende hånd om problemstillingen på tværs af regioner og kommuner, da det jo netop er her, at borgere og patienter oplever udfordringer i dag.

Derfor vil en tydeliggørelse af reglerne vedrørende afgrænsningen mellem behandlingsredskaber og hjælpemidler også indgå i mine og regeringens fremadrettede overvejelser, hvor vi sammen med Social- og Indenrigsministeriet vil se på, hvordan vi kan tage hånd om de udfordringer, der er på området i dag.

Med venlig hilsen

Magnus Heunicke / Andrea Scheutz